

Camilla Läckberg
Leeuwentemmer

Band 1

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Het paard rook de geur van angst nog voordat het meisje het bos uit kwam. De ruiter spoorde hem aan, drukte haar hielen tegen zijn flanken, maar het had niet hoeven. Ze waren zo op elkaar ingespeeld dat hij al wist dat ze vooruit wilde.

Het doffe, ritmische geluid van zijn hoeven doorbrak de stilte. 's Nachts was er een dun laagje sneeuw gevallen en hij maakte nieuwe sporen, liet de fijne poedersneeuw bij zijn hoeven opstuiven.

Het meisje rende niet. Ze liep wankelend, in een onregelmatig patroon, met haar armen stevig om zich heen geslagen.

De ruiter riep. Het was een luide schreeuw en het paard begreep dat er iets aan de hand was. Het meisje gaf geen antwoord en strompelde verder.

Ze kwamen dichterbij haar in de buurt en hij ging nog sneller lopen. De sterke, scherpe geur van vrees werd met iets anders vermengd, iets ondefinieerbaars, dat zo beangstigend was dat hij zijn oren naar achteren legde. Hij wilde stoppen, omkeren en in galop naar de geborgenheid van de box terugkeren. Dit was geen veilige plek.

De weg tussen hen in was verlaten en de verse sneeuw waaide als een stille nevel over het asfalt.

Het meisje kwam nog steeds hun kant op. Ze liep op

blote voeten en het rood op haar blote armen en benen vormde een schrill contrast met al het wit om haar heen; de besneeuwde sparren waren als witte coulissen achter haar. Ze waren nu vlak bij elkaar, ieder aan een kant van de weg, en hij hoorde de ruiter weer roepen. Het geluid van haar stem klonk vertrouwd en vreemd tegelijk.

Opeens bleef het meisje staan. Midden op de weg, terwijl de sneeuw om haar voeten dwarrelde. Er was iets vreemds met haar ogen. Het leken net zwarte gaten in haar witte gezicht.

De auto kwam vanuit het niets. Het geluid van de remmen sneed door de stilte en daarna hoorde hij een lichaam op de grond ploffen. De ruiter trok zo hard aan de teugels dat het bit in zijn mondhoeken sneed. Hij gehoorzaamde en bleef abrupt staan. Zij was hij en hij was zij. Dat had hij geleerd.

Het meisje lag op de grond. Doodstil. Met de wonderlijke ogen naar de hemel gericht.

Erica Falck bleef voor de penitentiare inrichting staan en bekeek die voor het eerst echt goed. Bij haar eerdere bezoeken was ze zo vol geweest van degene die ze zou ontmoeten dat ze niet echt bij het gebouw en de omgeving had stilgestaan. Maar ze had alle indrukken nodig om het boek te kunnen schrijven over Laila Kowalska, de vrouw die haar echtgenoot Vladek jaren

geleden op brute wijze had vermoord.

Erica vroeg zich af hoe ze de sfeer rond het bunkerachtige gebouw zou overbrengen, hoe ze de lezers kon laten ervaren hoe opgesloten en hopeloos het hier voelde. De inrichting lag op ruim een halfuur rijden van Fjällbacka, verlaten en geïsoleerd, omheind met hekken en prikkeldraad, maar zonder de torens met bewapende bewakers die je in Amerikaanse films altijd zag. Gebouwd puur en alleen met het oog op functionaliteit, om te zorgen dat de mensen niet weg konden.

Vanbuiten leek de inrichting volledig verlaten, maar ze wist dat het tegendeel waar was. Vanwege bezuinigingen en een krap budget moesten zoveel mogelijk mensen de oppervlakte delen. Geen enkele politicus in de gemeente voelde ervoor om in een nieuw gebouw te investeren en daardoor misschien stemmen te verliezen. Daarom deden ze het maar met wat ze hadden. Erica voelde de kou door haar kleren heen dringen en liep naar de ingang. Bij de entree wierp de bewaker een onverschillige blik op haar legitimatie en knikte zonder op te kijken. Hij stond op en ze volgde hem door de gang, terwijl ze terugdacht aan de hectiek van die morgen. Niet dat die anders was geweest dan enige andere ochtend tegenwoordig. Zeggen dat de tweeling in de peuterpuberteit zat was een understatement. Ze kon zich met de beste wil van de wereld niet herinne-

ren dat Maja op haar tweede zo lastig was geweest, en ook niet op een andere leeftijd trouwens. Noel was het ergst. Hij was altijd al de levendigste van de twee geweest, maar Anton deed graag met hem mee. Als Noel krijste, krijste hij ook. Gezien het decibelniveau bij hen thuis was het een wonder dat Patrik en zij nog geen gescheurde trommelvliezen hadden.

En dan dat gedoe met alle winterkleden. Ze snoof onopvallend aan haar oksel. Ze rook nu al naar zweet. Toen de tweeling eindelijk warm was ingepakt zodat ze hen en Maja naar de crèche kon brengen, had ze geen tijd meer gehad om zelf iets anders aan te trekken. Maar ach, ze ging nu niet bepaald naar een feestje.

De sleutelbos rammelde toen de bewaker de deur van de bezoekersruimte voor Erica opendeed. Op een bepaalde manier voelde het wonderlijk ouderwets dat ze hier nog altijd sloten met sleutels hadden. Maar het was vast makkelijker om de code van een codeslot te achterhalen dan om een sleutel te stelen, dus misschien was het niet zo vreemd dat oude oplossingen het vaak van moderne wonnen.

Laila zat met haar gezicht naar het raam aan de enige tafel in de ruimte, waardoor de winterzon, die naar binnen scheen, een aureool om haar blonde haar vormde. Het traliewerk aan de buitenzijde van het venster creëerde vierkanten van licht op de vloer, waar zwe-

vend stof verried dat de ruimte niet zo zorgvuldig was schoongemaakt als had gemoeten.

‘Hallo,’ zei Erica en ze ging zitten.

Eigenlijk vroeg ze zich af waarom Laila ermee had ingestemd dat ze weer kwam. Dit was nu de derde keer en Erica was nog geen steek wijzer geworden. Aanvankelijk had Laila geweigerd om haar te ontvangen. Het had niet uitgemaakt hoeveel smekende brieven Erica schreef of hoe vaak ze belde. Maar een paar maanden geleden had Laila opeens ja gezegd. Waarschijnlijk waren de bezoeken een welkome onderbreking van het eentonige leven in de inrichting en zolang Laila haar bleef ontvangen, wilde Erica blijven komen. Het was een hele tijd geleden dat ze een verhaal zo graag wilde vertellen, maar dat kon ze niet doen zonder Laila’s hulp.

‘Hallo, Erica.’ Laila richtte haar opvallend lichtblauwe ogen op haar. De eerste keer dat Erica haar had bezocht had ze aan sledehonden moeten denken. Na afloop had ze opgezocht hoe ze heetten. Husky’s. Laila had ogen als een Siberische husky.

‘Waarom wil je me ontvangen als je niet over de zaak wilt praten?’ vroeg Erica zonder omwegen. Ze had er meteen spijt van dat ze zo’n formeel woord had gebruikt. Voor Laila was dat wat er was gebeurd natuurlijk geen zaak. Het was een tragedie, iets wat haar nog altijd kwelde.

Laila haalde haar schouders op.

‘Ik krijg verder geen bezoek,’ zei ze en ze bevestigde daarmee wat Erica zelf ook al had gedacht.

Erica pakte de map met artikelen, foto’s en aantekeningen uit haar tas.

‘Ik heb het nog niet opgegeven,’ zei ze en ze klopte op de map.

‘Dat is dan de prijs die ik voor een beetje gezelschap moet betalen,’ zei Laila met de onverwachte humor waarvan Erica af en toe een glimp opving. De vage glimlach veranderde Laila’s hele gezicht. Erica had foto’s van haar gezien uit de tijd voordat alles was gebeurd. Laila was niet knap geweest, maar ze had op een andere, fascinerende manier een lief gezichtje gehad. Haar blonde haar was lang geweest en op de meeste foto’s had ze het los gedragen, glanzend door het vele borstelen. Nu was het heel kort, overal op haar hoofd even lang. Eigenlijk was het niet echt een kapsel; uit de manier waarop het was geknipt bleek duidelijk dat Laila al heel lang niets meer om haar uiterlijk gaf. En waarom zou ze ook? Ze was in geen jaren in de echte wereld geweest. Voor wie moest ze zich hierbinnen mooi maken? Bezoek dat nooit kwam? De andere gedetineerden? De bewakers?

‘Je ziet er moe uit vandaag.’ Laila keek Erica aandachtig aan. ‘Heb je een drukke ochtend gehad?’

‘Een drukke ochtend, gisteren een drukke avond en

vermoedelijk wordt het net zo'n drukke middag. Maar zo gaat het als je kleine kinderen hebt...' Erica slaakte een diepe zucht en probeerde te ontspannen. Ze merkte zelf hoe gestrest ze was door alle hectiek van die morgen.

'Peter was altijd heel lief,' zei Laila en ze kreeg een wazige blik in haar lichte ogen. 'Ik kan me niet herinneren dat hij ooit dwars was.'

'Vorige keer zei je dat hij nogal stil was.'

'Ja, eerst dachten we dat hem iets mankeerde. Tot zijn derde zei hij geen boe of bah. Ik wilde met hem naar een specialist, maar dat vond Vladek niet goed.' Ze snoof en balde, zo te zien onbewust, haar vuisten, die op tafel hadden gerust.

'Wat gebeurde er toen hij drie was?'

'Op een dag begon hij zomaar te praten. Hele zinnen. Een grote woordenschat. Hij lispelde een beetje, maar verder was het alsof hij altijd al had gepraat. Alsof de jaren van rustig zwijgen nooit hadden bestaan.'

'Hebben jullie daar ooit een verklaring voor gekregen?'

'Nee, wie zou ons die hebben moeten geven? Vladek wilde toch niemand om hulp vragen? Buitenstaanders hadden niets met familiezaken te maken, zei hij altijd.'

'Waarom denk jij dat Peter zo lang heeft gezwegen?' Laila draaide haar gezicht naar het raam, waardoor het licht opnieuw een aureool om haar blonde rattenkop

vormde. Het licht liet onbarmhartig de lijnen zien die de jaren in haar gezicht hadden gekerfd. Als een plattegrond van al het lijden dat ze had moeten doorstaan. 'Hij beseftte vermoedelijk dat hij zich maar beter zo onzichtbaar mogelijk kon maken. Dat het goed was als hij heel stil was. Peter was een verstandige jongen.' 'En Louise? Was zij vroeg met praten?' Erica hield haar adem in. Tot nog toe had Laila net gedaan alsof ze de vragen over haar dochter niet hoorde.

Zo ook nu.

'Peter vond het heerlijk om dingen te sorteren. Alles moest keurig netjes geordend zijn. Toen hij als peuter met blokken speelde, maakte hij perfect rechte torens. Hij was altijd heel verdrietig wanneer...' Laila zweeg abrupt.

Erica zag dat ze haar kaken stijf op elkaar klemde en probeerde haar met gedachtekracht aan te sporen om verder te gaan, om te uiten wat ze zo zorgvuldig voor zich hield. Maar het moment was voorbij. Net als tijdens de eerdere bezoeken. Soms voelde het alsof Laila aan de rand van een afgrond stond en diep vanbinnen niets liever wilde dan zich naar beneden laten vallen. Alsof ze zich pardoos de diepte in wilde storten maar werd tegengehouden door sterkere krachten, die haar dwongen zich in de geborgenheid van de schaduwen terug te trekken.

Het was geen toeval dat Erica aan schaduwen dacht.

De eerste keer dat ze elkaar hadden ontmoet had ze al het idee gehad dat Laila een schaduwbestaan leidde. Een leven dat parallel liep aan het leven dat ze had moeten hebben, het leven dat op die bewuste dag jaren geleden in een bodemloze duisternis was verdwenen.

‘Heb je soms ook het gevoel dat je je geduld met de jongens dreigt te verliezen? Dat je bijna over die onzichtbare grens heen gaat?’ Laila leek oprecht geïnteresseerd, maar haar stem had ook een smekende klank.

Het was geen makkelijke vraag om te beantwoorden. Alle ouders hadden waarschijnlijk weleens het gevoel gehad dat de grens tussen wat wel en wat niet was toegestaan bijna was bereikt en zwijgend tot tien geteld, terwijl er in hun hoofd allerlei gedachten explodeerden over wat ze konden doen om een eind aan het geruzie en gezeur te maken. Maar er zat een groot verschil tussen dat gevoel hebben en ernaar handelen. Dus Erica schudde haar hoofd.

‘Ik zou ze nooit kwaad kunnen doen.’

In eerste instantie antwoordde Laila niet en keek Erica alleen maar met haar stralende blauwe ogen aan. Maar toen de bewaker op de deur klopte en zei dat het bezoeken voorbij was, zei ze stilletjes, met haar blik nog altijd op Erica gericht: ‘Dat denk je maar.’

Erica dacht aan de foto's in de map en huiverde.